

THE NO. 1 SUNDAY TIMES BESTSELLER

LŪSIJA FOLIJA

**VIENTUĻA SALA
IELŪGUMS NOMIRT**

VIESU
SARAKSTS

LŪSIJA FOLIJA

VIEŠU
SARAKSTS

LUCY FOLEY

THE
GUEST LIST

LŪSIJA FOLIJA

VIESU
SARAKSTS

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-3
Fo 220

Copyright © Lucy Foley 2019
Lucy Foley asserts the moral right to be identified
as the author of this work
All rights reserved

Lūsijas Foliņas romāna "Viesu saraksts"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Gunita Mežule
Vāka dizains Artūrs Zariņš

ISBN 978-9984-35-980-9

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2020

GAISMA NODZIEST

Vienā mirklī viss satumst. Muzikanti pārstāj spēlēt. Nojumē sapulcējušies kāzu viesi spiedz un tveras cits pie cita. Uz galda degošo sveču gaisma tikai vairo samulsumu, metot ēnas uz brezenta sienām. Ir neiespējami saskatīt, kur kāds atrodas, vai sadzirdēt, ko kāds saka: pārspējot viesu balsu murdoņu, vējš saceļas gaudojošā aukā.

Ārā trako vētra. Tā svilpo viņiem apkārt, tā purina nojumi. Pie katra uzbrukuma viss veidojums šķiet izstiepjamijs un nodrebam līdz ar skaļu metāla iečikstēšanos; viesi satraukumā saraujas. Durvis ir atsprukušas no saitēm un sitas pret ieeju. Parafīna lāpu liesmas, kas apgaismo durvju ailu, raustās.

Tā šķiet tik personiska, šī vētra. Tā vien šķiet, ka tā ir pietaupījusi viņiem visu savu niknumu.

Šī nav pirmā reize, kad noticis elektrības pārrāvums. Taču pēdējā reizē gaisma ātri vien atkal iedegās. Viesi uzreiz atsāka dejošanu, iedzeršanu, tablešu lietošanu, apskaušanos, ēšanu, smiešanos... un aizmirsā, ka tas vispār ir noticis.

Cik ilgs laiks ir pagājis tagad? Tumsā to ir grūti pateikt. Dažas minūtes? Piecpadsmīt? Divdesmit?

Viņiem sāk mesties bail. Tumsa sāk šķīst ļaunu vēstoša, apņēmīga. It kā tās aizsegā varētu notikt jebkas.

Visbeidzot spuldzes atkal iegaismojas. Viesi uzgavilē. Nu viņi jūtas nokaunējušies par to, kādus viņus pārsteidz gaisma: pieplakušus pie zemes, it kā viņi gatavotos atsist uzbrukumam. Viņi par to pasmejas. Viesiem gandrīz izdodas sevi pārliecināt, ka viņi nav bijuši nobijušies.

Skatam, kas atklājas trijās savienotajās teltīs, kas veido nojumi, vajadzētu vēstīt par svinībām, taču tas vairāk atgādina iznīcību. Galvenajā ēdamzālē viņi ir izšķakstījušies uz lamināta grīdas, uz baltajiem galdautiem redzams koši sarkans plankums. Šampanieša pudeles klāj visas virsmas, liecinot par vakaru, kas pavadīts, uzsaucot tostus un svinot. Vientulīgs sudrabainu sandaļu pāris rēgojas ārā no galdauta.

Īru mūziķi atkal sāk spēlēt deju teltī – kādu aizrautīgu dziesmiņu, lai atjaunotu svinību noskaņu. Daudzi no viesiem steidzas turp, meklēdami kādu viegli pieejamu mierinājumu. Cieši ieskatoties viņiem zem kājām, var ieraudzīt asiņainas pēdas, ko atstājis bass viesis, kurš uzkāpis saplēstiem stikliem; asinis sakalstot pārvērtušās rūsas krāsas traipā.

Neviens to neievēro.

Citi viesi izklīst un sapulcējas galvenās telts stūros, kas tinas atlikušajos cigarešu dūmos. Viņiem negribas kavēties, taču negribas arī iziet ārpus nojumes sniegtā patvēruma, kamēr vētra turpina plosīties. Un neviens nevar atstāt salu. Vēl ne. Laivas nekursēs, kamēr vējš nebūs norimis.

Visa centrā atrodas milzu torte. Tā slējās viņiem priekšā pilnīga un nevainojama dienas lielāko daļu, cukurotajiem ornamentiem zaigojot spuldžu gaismās. Taču vien dažas minūtes pirms gaismas nodzišanas viesi sapulcējās tai apkārt,

lai noskatītos ceremoniālajā tortes sagriešanā. Nu tās iekšpusē rēgojas sarkans biskvīts.

Tad no ārpuses atskan jauna skaņa. To gandrīz varētu sajaukt ar vēja gaudošanu. Taču tā kļūst aizvien skaļāka un spalgāka, līdz to vairs nav iespējams noturēt ne par ko citu.

Viesi sastingst. Viņi uzlūko cits citu. Viņiem piepeši atkal ir sameties bail. Vēl vairāk nekā tad, kad nodzisa gaisma. Viņi visi zina, ko dzird. Tas ir šausmu kļiedziens.

IEPRIEKŠĒJĀ DIENĀ

IFA

Kāzu plānotāja

Teju visi kāzu viesi ir saradušies. Situācija sāk uzņemt apgriezienus: šovakar notiek izmēģinājuma vakariņas ar izraudzītajiem viesiem, tāpēc šajā ziņā kāzas faktiski sākas šovakar.

Esmu ielikusi šampanieti ledus spainīšos, lai tas būtu gatavībā pirms vakariņām. Tas ir izturēts *Bollinger*: astoņas pudeles, plus vēl vakariņām domātais vīns un pāris kastes *Guinness* alus – viss notiek saskaņā ar ligavas norādījumiem. Man te nav nekādas teikšanas, taču tas šķiet visai liels daudzums. Tomēr viņi visi ir pieauguši cilvēki. Esmu pārlicināta, ka viņi zina, kā valdīties. Vai varbūt ne. Vedējtevs šķiet grūti valdāms – patiesībā tādi šķiet arī visi pārējie vedēji. Un ligavas māsa – ligavas pusmāsa – esmu redzējusi viņu vientulībā klimstam pa salu, sakumpušu un steidzīgu, it kā ar straujo soli būtu iespējams no kaut kā izbēgt.

Šajā darbā ir jāapgūst visi zinātāja noslēpumi. Jāredz tas,

kas netiek atklāts citu acīm. Visas tenkas, kuru dēļ viesi būtu gatavi nogalināt. Ja tu esi kāzu plānotājs, tu nevari atļauties palaist kaut ko garām. Tev ir jāreaģē uz vissīkākajām detaļām, uz vismazākajām zemūdens straumēm. Ja tu nepievērsīsi uzmanību, tad kāda no šīm straumēm var kļūt par milzu paisuma vilni, kas gatavs iznīcināt visu manu rūpīgo plānošanas darbu. Un es esmu apguvusi vēl kaut ko – dažreiz mazākās straumes ir tās spēcīgākās.

Izeju cauri pirmā stāva telpām, aizdedzinot kurtuvēs saliktās kūdras briketes, lai tās kārtīgi piesildītu telpas. Mēs ar Frediju esam sākuši gatavot un žāvēt paši savu kūdru no purva, kā tas ir ticis darīts agrākajos gadsimtos. Kūdras briķešu dūmakainā, piezemētā smarža palīdzēs uzburt vietējo atmosfēru. Viesiem tas patiks. Turklāt par spīti tam, ka ir vasaras vidus, naktīs uz salas ir auksti. Paviljona senatnīgās akmens sienas neļauj tajā ieplūst siltumam un nemaz tik labi to neglabā.

Šodien laiks ir bijis pārsteidzoši silts, vismaz pēc šīs apkaimes mērauklām, taču rītdien tā vis nebūs. Radio noklausītās laika prognozes beigu daļa minēja kaut ko par vēju. Vējš mums te uzbrūk ne pa jokam; bieži vien vētras ir daudz spēcīgākas nekā kontinentā, it kā tās būtu nogurušas, uzbrūkot mums. Ārā vēl aizvien ir saulains, taču priekšnamā novietotā barometra adata ir pārvietojusies no atzīmes MĒRENS līdz atzīmei MAINĪGS. Esmu noņēmusi barometru. Negribu, lai līgava to redzētu. Lai arī neesmu pārliecināta, vai viņa pieder pie tām, kuras krīt panikā. Drīzāk pie tām, kuras saniknojas un meklē kādu grēkāzi. Un es zinu, kurš atradīsies uz strīpas.

– Fredij, – es uzsaucu pa virtuves durvīm, – vai tu drīz sāksi gatavot vakariņas?

– Jā, – viņš atsaucas. – Viss tiek kontrolēts.

Šovakar viņi ēdīs zivju sautējumu, kuram pamatā būs Konmāras zvejnieku zupas receptes: kūpinātas zivis un daudz krējuma. Es baudīju kaut ko tamlīdzīgu, kad pirmoreiz apmeklēju šo vietu un tur vēl bija cilvēki. Šovakar parastā recepte tiks uzlabota, jo te ir apmeties smalku ļaužu pulciņš. Vai vismaz es domāju, ka viņiem patik sevi par tādām uzskatīt. Redzēsim, kas notiks, kad viņiem galvā sakāps alkohols.

– Tad mums vajadzēs sākt gatavot kanapē maizītes rītdienai, – es uzsaucu, domās pārskatīdama sarakstu.

– Esmu gatavs.

– Un torti: mums tā ir jādabū gatava savlaicīgi.

Torte ir kas īpašs. Tā tam ir jābūt. Es zinu, cik tā maksāja. Līgava nepamirkšķināja ne acu, izdzirdot par šiem izdevumiem. Man šķiet, ka viņa ir pieradusi dabūt vislabāko no visa. Četras kārtas ar tumši sarkanu biskvītu, kas ietvertas nevainojami baltā glazūrā un apkaisītas ar cukura zaļumiem, lai saskanētu ar kapelas un nojumes rotājumiem. Ārkārtīgi trausla un pagatavota atbilstoši līgavas konkrētajiem norādījumiem, tā ir atceļojusi šurp no ārkārtīgi ekskluzīvas Dublinas konditorejas: nenācās nemaz tik viegli atdabūt to pāri jūrai vienā gabalā. Protams, rīt tā tiks iznīcināta. Taču galvenais ir īstais brīdis, kāzas. Runa ir tikai par šo vienu dienu. Runa nepavisam nav par laulību, lai ko cilvēki sacītu.

Redziet, mans darbs paredz laimes organizēšanu. Tāpēc es kļuvu par kāzu plānotāju. Dzīve ir ķēpīga. Mēs visi to zinām. Notiek briesmu lietas, un es to sapratu jau tad, kad vēl biju bērns. Taču neatkarīgi no tā, kas notiek, dzīve ir tikai dienu virtene. Tu nevari kontrolēt vairāk par vienu vienīgu dienu. Tomēr tu spēj kontrolēt vienu no tām visām. Div-

desmit četras stundas ir iespējams uzraudzīt, vadīt. Kāzu diena ir mazs, glīts laika pleķītis, no kura es varu izveidot kaut ko viengabalainu un nevainojamu, ko būs iespējams atcerēties visu mūžu, pērli no saplīsušas kaklarotas.

Fredijs iznāk no virtuves savā notraipītajā miesnieka skotelē.

– Kā tu jūties?

Paraustu plecus. – Godīgi sakot, mazliet nervoza.

– Tu esi braša, miļā. Padomā, cik daudz reižu tu esi to darījusi.

– Bet šoreiz ir savādāk. Ņemot vērā to, kas viņi ir. – Tas bija milzu notikums, panākt, lai Vils Sleiters un Džūlija Kīgana svinētu savas kāzas šeit. Agrāk es strādāju par pasākumu plānotāju Dublinā. Pārceļšanās uz šejieni pilnībā bija mana ideja, pārveidojot salas brūkošo, pa pusei iznīcināto Paviljonu par elegantu īpašumu ar desmit guļamistabām, ēdamistabu, viesistabu un virtuvi. Mēs ar Frediju te dzīvojam pastāvīgi, taču izmantojam tikai mazu daļiņu no visiem šiem plašumiem, kad esam tikai divi vien.

– Kuš. – Fredijs pasper soli uz priekšu un apskauj mani. Sākumā es sastingstu. Esmu tik ļoti aizrāvusies ar savu darāmo darbu sarakstu, ka apskāviens atgādina novirzīšanos no kursa, kuru mēs nevaram atļauties. Tad es atļaujos atslābināties apskāvienā, novērtēt viņa mierinošo, pazīstamo siltumu. Fredijs prot apskaut. Viņu varētu dēvēt par "pieglaudīgu". Viņam patīk ēdiens – tas ir viņa darbs. Pirms mēs pārcēlāmies šurp, viņš vadīja restorānu Dublinā.

– Viss būs labi, – viņš saka. – Es apsolu. Viss būs ideāli. – Fredijs noskūpst mani uz galvas. Esmu krietni pieredzējusi šajā jomā. Taču nekad neesmu organizējusi pasākumu, kurā es būtu tik ļoti iesaistīta. Un līgavas prasības ir ļoti kon-